

КОЖУХЪТ НА ИЛИЯ

Дейвид Уилкерсън

17 Януари, 2000

Втората глава на 4 Книга на царете съдържа един от най-впечатляващите пасажии в целия Стар Завет. Тази глава разказва невероятната история на възрастния пророк Илия и неговия ученик Елисей. Както четем в разказа, Бог каза на Илия, че служението му на земята е пред своя край. Сега той трябваше да прекоси реката Йордан и да отиде до едно определено място, където небесна колесница щеше да го вземе и да го отведе в славата.

Мислейки за последния си ден на земята, старият пророк реши да посети Ветил и Ерихон. Той покани слугата си Елисей да го придружи и така двамата потеглиха на едно, бих казал „обучително пътуване“.

След като посетиха двата града те стигнаха до брега на Йордан. Илия свали кожата си и удари с него водата. По свръхестествен начин водите се разделиха и двамата мъже преминаха отвъд по сухо (виж 4 Царе 2:8).

Когато достигнаха до другия бряг, Илия се обърна към слугата си и каза: „Искай какво да ти сторя преди да бъда отнет от тебе.“ (стих 9) Без колебание младежът отвърна: „Моля нека бъде в мене двоен дял от духа ти.“ (следващия стих)

На пръв поглед Илия изглеждаше изненадан от отговора на Елисей. Той каза: „Мъчно нещо поиска ти ... (стих 10). После продължи: „ ... но ако ме видиш, когато ме отнемат от тебе, ще ти бъде така, но ако не, не ще бъде“ (същия стих). Илия каза: „Ако ме видиш, когато Господ ме взема, желанието ти ще бъде изпълнено. Обаче ако изпуснеш момента, ще трябва да се прибереш у дома разочарован.“

Изведнъж, както си вървяха, от небето се появи колесница и раздели двамата мъже. Илия, както беше в плът, бе взет в колесницата - и Елисей видя всичко. Той извика: „Татко мой, татко мой, колесница Израилева и конница Негова! И не го видя вече. И хвана дрехите си, та ги разкъса на две части.“ (стих 12)

Илия го нямаше, но кожухът му беше паднал на земята. Когато Елисей го видя, съдра собствените си дрехи, разкъса ги на парчета и облече кожуха на Илия. Тогава се върна при Йордан и направи онова, което беше направил и господаря му - свали кожуха и удари с него водата. Незабавно водите се разделиха и той премина по сухо на отсрещния бряг. Така започна забележителното служение на младия пророк.

Събитията в тази глава са абсолютно невероятни. И все пак, какво може да ни каже този пасаж днес? Вярвам, че тук Бог ни е дал един непогрешим урок с просто и ясно значение. Бог иска да извършва все по-велики дела с всяко следващо поколение. И всяко ново поколение трябва да търси Господа, за да има своята лична опитност от Святия Дух и своето обличане със сила от Него.

Чудесно е да четем как Бог отворил Червеното море пред Моисей и как разделил Йордан пред Исус Навиев. Но съвсем друго е да Го молим да извърши чудеса за нас. Обаче точно това желае нашият Бог за нас. Той иска да върши чудеса и да дава Своя Дух на народа Си повече от всякога преди. Той очига да увеличи и умножи вярата ни, за да можем, както Елисей, да поискаме двоен дял от Духа Му, за Негова слава.

В тази старозаветна сцена Илия е преобраз на Христос, възнасящ се при Своя Отца. А Исус ни обеща: „Ще вършите дела по-големи от Моите, защото Аз отивам при Отца Си.“ (виж Йоан 14:12). Всъщност Той казва: „Ще имате по-голяма нужда от Моето помазание, сила и власт, от всяко друго предишно поколение. Но Моят Дух ще ви снабди с всичко, от което се нуждаете, за да устоите.“

Първият ми въпрос, препрочитайки историята беше:

"Защо старият пророк пожела слугата му да го придружи до Ветил и Ерихон?"

За Илия това със сигурност не беше просто едно сантиментално пътуване; последни стъпки по крайбрежието на спомените. Не, този мъдър старец искаше да покаже на Елисей, както и на нас днес, нуждата ни от Божията сила и помазание.

Двамата мъже дойдоха първо до Ветил, чието име означава „Божий дом“. Всъщност Ветил имаше огромно духовно наследство. Самият Яков беше принесъл своята жертва там. При все това, през годините, с града се беше случило нещо. Еровоам издигна там златен телец и скоро след това хората се отдадоха на идолопоклонство. Като резултат цяло едно поколение затъна в скептицизъм, одумничество и присмивателство, ограбвайки от децата си всяка следа от духовните корени на Ветил.

Нещата бяха станали толкова зле, че вероятно тамошните хора се присмиваха на Илия и Елисей при тяхното пристигане. От къде знаем това? Само ден по-късно, когато Елисей се върна във Ветил, младежите от града излязоха, за да му се подиграват.

И сега, докато вървяха по улиците, Илия забеляза ужаса и възмущението у своя слуга от това общество, загърбило тотално своята вяра. По своето време самият Илия се беше сблъсквал с присмивачи и одумници на планината Кармил. Но той знаеше, че за да се изправи срещу това ново поколение, ще е нужна още по-голяма свръхестествена сила. Тези млади хора бяха далеч по-безбожни и с по-закоравели сърца от езическите свещеници, с които той се беше борил.

Вярвам, че точно тук Илия реши да изпита своя слуга. Най-вероятно той му предложи: „Елисей, защо не се установиш тук и не започнеш да се грижиш за тези хора? Със сигурност ти си призван за това, а и си добре обучен. Би могъл да помогнеш за възвръщането на духовното наследство на Ветил.“

Сигурен съм, че Елисей слушаше внимателно, защото знаеше, че господаря му притежаваше невероятна проникателност. При все това вярвам, че младежът бързо си спомни историята на друг един пророк. Бог беше изпратил този неназован вестител във Ветил, за да пророкува срещу идолопоклонството на Еровоам.

Пророкът извика: „Еровоаме, твоя златен телец пада.“ И в същият момент идолът се сгромоляса от олтара, разпръсквайки се на парчета. Когато Еровоам видя това, той понечи да удари пророка, но изведнъж ръката му се парализира.

Бог потвърди служението на този пророк и с други свръхестествени дела. Но същият този свят човек беше съблазнен и направи компромис, поради липса на духовна сила.

След като се запозна с обстановката във Ветил, Елисей разбра, че не беше готов да се изправи срещу нечистите духове там. Той осъзна това, което Илия знаеше от самото начало - нуждата от Святия Дух, Който да извърши по-велика и могъща работа в него, преди да може да се изправи срещу злото в този покварен град. Така че той каза на господаря си: „Заклевам се в живота на Господа и в живота на душата си, няма да те оставя.“ (4 Царе 2:2) След това, писанието казва: „ ... и тъй, отидоха и двамата.“ (същия стих)

Аз вярвам, че Ветил е преобраз на злото общество, в което се превърна нашата държава само за едно поколение. Ние също живеем сред присмивачи и одумници - плътски хора, предадени на страст, идолопоклонство, хомосексуализъм. И днешното поколение е много по-лошо от което и да е поколение, срещу което Илия и Елисей се бяха изправяли някога. Онези святи пророци видяха деца, които се подиграваха, одумваха и богохулстваха. Но децата в Америка се избиват едно друго. Десет годишни момчета изнасилват пет годишни момичета. Младежи убиват без никакво чувство на вина или угризение те посичат родителите си, съучениците си, невинни непознати. С това аз не искам да поставя всичките млади под една летва. Аз знам, че в обществото ни има много благочестиви младежи, които са огнени за Исус. Благодаря на Бога за всеки млад човек, който в тези нечестиви времена стои за Христос. Обаче този зъл ден изисква Божиите хора да получат двоен дял от Неговата сила и власт, за да бъдат способни да достигнат това изгубено поколение. За това ще се изисква такова помазание, каквото не сме виждали в цялата история. Ще е необходим един свят остатък, който да се изправи като Елисей и да извика: „О, Господи, нужно е още.“

Знам, че това пътуване не беше само заради Елисей, но и за урок на всяко следващо поколение

Илия и Елисей продължиха до Ерихон, чието име означава „място, наречено удоволствие (приятно)“. Но сега този град беше неплодороден, сух, напълно безжизнен. Нямаше нито дървета, нито пасища, нито плодове. Всичко беше изсъхнало, защото един отровен поток беше развалил водния приток към Ерихон.

Този град е преобраз на мъртвото и сухо християнство - църквата, която Исус описва в Откровение като „...на име жив, но си мъртъв“ (Откровение 3:1).

Илия беше основал пророческо училище в Ерихон и очевидно той и Елисей го посетиха. Някои от младите, начинаещи пророци дойдоха при Елисей и го попитаха: „Знаеш ли, че днес Господ ще ти вземе господаря, който е бил над тебе?“ (4 Царе 2:5)

Елисей бързо ги прекъсна: „Мълчете!“

Тези силни и млади Божии мъже изучаваха писанията. Те дори имаха някои пророчески видения, защото знаеха, че Илия щеше да бъде взет в онзи ден. Това беше поколението на служителите, които щяха да бъдат изпратени в Юда и Израил, за да служат на обществото - да строят училища, да хранят бедните, да проповядват Словото.

Но явно им липсваше нещо - силата, помазанието и властта на Святия Дух. На другия ден същите тези служители щяха да молят Елисей да тръгнат и да търсят тялото на Илия, в случай, че Святия Дух го беше хвърлил на някоя планина или в някоя долина. Те бяха абсолютно невежи за пътищата и делата на Святия Дух. Те можеха да свидетелстват, да проповядват и да говорят за чудеса, но самите те не бяха опитали от Божията сила. Илия вероятно дочу разговора им с Елисей. И сигурно се питаше дали слугата му разпозна накъде отиваше това плътско служение. И така, старият пророк изпита още веднъж своя млад последовател. Той вероятно му предложи:

„Елисей, пред теб е следващото поколение служители. И сигурно виждаш, че в тях липсва работата на Духа. Защо не се установиш тук, за да научиш тези служители на пътищата на Святия Дух? Точно ти си човекът, който ще събуди тази мъртва, суха и плътска църква.“

Но Елисей знаеше какво щеше да стане, ако започнеше да обучава тези служители. Те щяха да са така заплени от мощното служение на Илия, че непрекъснато щяха да го питат: „Колко часа на ден се молеше твоят учител? Колко време прекарваше над книгите на закона? Какви методи използваше, какви доктрини проповядваше?“

Накрая Елисей щеше да прекарва цялото си време, припомняйки съживления и чудеса от миналото. А онези млади пророци щяха да изразходват цялата си енергия, опитвайки се да бъдат малки Илийчовци, стремейки се да повторят чудесата му - но без силата и властта на Святия Дух.

Днес църквата е паднала в същата клопка. Ние изучаваме минали движения и съживления, търсейки ключа и опитвайки се да открием методи за сваляне на огън от небето. От както се помня църквата жадува за онова старовремешно съживление на Святия Дух. И всичко това е резултат от желанието ни да видим Бог да прави нещо, което е правил преди. Елисей отговори на своя наставник: „Няма да се бавя тук. Няма да те оставя.“ (стихове 2, 4, 6) Той знаеше, че не би могъл да повлияе на никой в тази мъртва и суха църква, докато не бъде лично докоснат от Бог. Не можеше да разчита на великите дела на Илия. И той нямаше да остане, докато не приемеше по-голям дял на Духа, от този на своя наставник. Той казваше на Илия: „Почитам вярата на предците си, духовните гиганти от миналото. Но сега знам, че Господ иска да извърши нещо ново. И аз трябва да получа докосване от Него, по-голямо от всички виждани до сега.“

Искам да се върна сега към сцената при Йордан. Защо Илия настоя преминаването да стане по чудотворен начин? Йордан не беше нито дълбок, нито широк, а и Писанието не ни дава доказателство някога да е прииждал. Освен това, на другия бряг имаше петдесет силни, млади пророци, които можеха да построят за тях сал само за няколко часа.

Вярвам, че целта на Илия беше да научи последователя си, че всички предишни чудотворни преминавания - от Моисей, през Исус Навиев, до онзи ден си оставаха в миналото. Той искаше да предизвика Елисей, сякаш му казваше: „Когато започнеш собственото си служение и проповядваш, че Бог е Бог на чудесата, ти трябва да свидетелстваш за онова, което Той е направил лично за теб. Скоро аз няма да бъда тук, Елисей. И утре, когато дойдеш отново до тази река, искам да я преминеш по същия начин, по който го направихме днес. Вярвай на Бог за чудесата в твоя собствен живот!”

Днес повечето от нас не уповаваме на Бог за нашите собствени чудеса. Ние прекарваме времето си, задълбочавайки се в изучаването на чудесата от писанията. Обаче Бог иска да каже на всеки един от нас: „Аз имам нещо по-добро за теб. Искам да извърша чудеса и в твоя живот - да променя дома ти, да възстановя брака ти, да спася спасените ти близки. Ти ще се изправиш пред своето Червено море, пред своя Йордан - и аз искам да разделя тези води пред теб.”

Отвъд Йордан Илия попита Елисей:

"Поискай от мен какво да направя за теб преди да замина."

Старият пророк не предложи това като вълшебния дух от лампата, който изпълнява три желания. Той го предложи на Елисей като негов учител във вярата. Това беше последният изпит и той искаше да види как щеше да отговори младия му последовател.

Вярвам, че повечето християни днес биха отговорили: „Обществото е извратено и нещата непрекъснато стават все по-хаотични. Изморен съм от борбата, изтощен съм от постоянните атаки на дявола. Сега просто е опасно да се живее. Илия, вземи ме със себе си. Искам да се прибера у дома. Със сигурност в тази колесница ще има място и за двама ни.”

Наистина нашият вик като Божий народ трябва да бъде: „Дойди, Господи Исусе!” Но Исус ни казва: „Владейте докато дойда Аз!” Когато се възнесяше на небето, Той заповяда на учениците Си: „Защо стоите тук и гледате? Идете и чакайте, додето се върна отново.”

Елисей знаеше, че в онзи ден мястото му не беше при Господа. Той знаеше, че Бог все още скърбеше за бунтовните деца на Ветил и за мъртвата църква в Ерихон. И той знаеше какво беше нужно - трябваше да остане и да поеме отговорността да се изправи срещу едно зло общество и една мъртва религиозна система.

Сигурен съм, че той каза на Илия: „Ти ми показва състоянието на това общество и на тази църква. И ти знаеш, че ще ми трябва повече сила, помазание и власт, отколкото някой преди мен е имал. Затова те моля за двоен дял от Духа, Който Господ ти е дал.”

„Моля те, нека бъде в мене двоен дял от духа ти.” (4 Царе 2:3)

Когато Илия чу това, той отговори: „Мъчно нещо поиска ти ...” (стих 10). Но за кого щеше да е трудно? За Бог ли? Или за Илия - човек, който беше възкресявал мъртви и призовавал огън от небето?

Не, щеше да бъде трудно за Елисей. Той искаше нещо, което трябваше да придобие сам. Илия нямаше способността да дари слугата си с дял от Духа, Който почиваше на него. Само Бог може да дава от Дух Си на човек.

Но Илия отговори: „... но ако ме видиш, когато се отнемам от тебе, ще ти бъде така; но ако не, не ще бъде” (стих 10). Тук е важно да отбележим, че думите „когато се” не фигурират в Еврейския текст. Те са били добавени по-късно в превода на Кинг Джеймс. За това аз вярвам, че Илия е казал на Елисей: „Ако ме видиш (сметеш ме за) взет от тебе.”

Илия казваше: „Святият Дух не може да извърши специална работа в теб, докато все още се облягаш на спомените за мен. Трябва да ме считаш за изчезнал. Ти нямаш нужда от мен, Елисей. Обърни се към Господа, Чийто Дух работеше и в мен. Той ще отговори на молитвата ти.”

В момента, в който видя господаря си отнесен в небесна колесница, Елисей осъзна отговорността си да продължи Божието дело в своето поколение. И когато удари водата, застанал на брега на Йордан, той извика: „Къде е Богът на Илия?” Младият пророк казваше: „Господи, всичките ми духовни предци са мъртви и изчезнали. А това ужасно време изисква повече, отколкото Си давал досега, Действай отново, Господи! Но този път чрез мен. Трябва да бъда надарен с повече от Твоя Дух.”

Елисей се върна в същите два града, минавайки по пътя, по който бяха вървели с Илия

След като беше докоснат от Бог, Елисей тръгна напред със собствена вяра. И първата му спирка беше Ерихон. Петдесетте пророка от училището веднага разпознаха Божието докосване, казвайки: „Същият Дух, Който беше на Илия, сега е на Елисей.”

Беше очевидно за всички, че този скрит слуга ходеше в повече от силата и властта на Духа. Младите пророци казаха на Елисей: „... Виж, молим ти се, местоположението на този град е добро, както вижда господаря ни, но водата е лоша и земята е неплодна.” (4 Царе 2:19)

Те казаха: „Във водата има отрова, която убива всичко.” Очевидно, обаче тези петдесет Божии мъже не бяха в състояние да спрат отровата, сееща смърт в Ерихон. Според Исаяя това място на удоволствие е преобраз на Божиите служители: „Защото лозето на Господа на Силите е Израилевия дом, и Юдовите мъже са съдът, който Го зарадва ...” (Исайя 5:7). А водата там представлява Божието слово.

Виждате ли картината? Отровените води на Ерихон символизират замърсеното слово, проповядвано от градските амвони. Тези Божии мъже никога не се бяха справяли със собствените си грехове, така че проповедите им бяха пълни с отрова от нечистите им сърца. А тези плътски, бездушни проповеди сееха духовна смърт сред хората.

Покажете ми проповедник, който вече не вярва, че Божието слово е безпогрешно, който е отхвърлил раждането от девица, който е привързан към таен грях, който вече не скърби за греха в Божия дом, и аз ще ви покажа една църква, която умира, поради разпръскваната от неговото сърце отрова.

Каква беше противоотровата за Ерихон? Да бъде пречистен източникът на вода. И Елисей направи точно това. Той взе чист съд, напълни го със сол и го изсипа в главния извор на града. Скоро всичката вода беше изчистена и животът се върна в околността.

Разбира се, че солта, която Елисей използва представлява евангелието на чистотата и святостта. А чистият съд е преобраз на служители, изчистени с Христовата кръв и осветени от пречистващия огън на Духа, подготвени да прогласяват чистото евангелие. Възлюбени, само тези неща могат да спрат вълната от зло в Божия дом; чисти съдове, които ходят в святост и говорят чисто слово със свежо помазание.

След това Елисей се върна във Ветил - извратеното общество с изгубеното младо поколение. И още с пристигането си там, той беше подиграван:

„И от там той възлезе във Ветил; и като се качваше по пътя излизаха от града малки деца, та му се присмиваха, като му казваха: Качи се плешиве! Качи се плешиве! А той като се озърна назад и ги видя, прокле ги в Господното име и излязоха из дъбравата две мечки та разкъсаха от тях четиридесет и две деца.” (4 Царе 2:23-24)

Каква ужасна сцена. Може би си мислите: „Колко жестоко е било от страна на Бог да позволи малки деца да бъдат нападнати от мечки.” Но в случая думите „малки деца” са неточно преведени. В оригиналния еврейски текст изразът е „млади мъже.”

Дали Елисей причини смъртта им в егоистичен пристъп на гняв, защото му се бяха подиграли? Не! Този Божий човек ходеше в силата и властта на Святия Дух. Истината бе, че тези подиграващи се младите мъже извършиха неописуемо голям грях.

Нека ви обясня: Безсъмнено момчетата бяха чули за възнесението на Илия на небето. Обаче сега, подигравайки се на Елисей с виковете „Качи се плешиве!“, те се присмиваха на работата на Духа. Те чува истината за святото действие на Духа, но не я приеха. Действията им срещу Елисей бяха подигравка със служението на Святия Дух един непроситим грях.

Младите проповедници днес вършат същите неща, като служителите във Ветил

Много години Бог беше търпелив към пропадналата църква във Ветил. Множествата се събираха там, за да се покланят пред олтар, изграден от компромиси. А Господ изпращаше много пророци, включително и самия Илия, за да предупредят хората. Но дойде време, когато Бог вече не можеше да търпи идолопоклонството и нечестията на този град. И Той извика осъждение, изпращайки на тази нечестива сцена мъж, надарен с двоен дял от Святия Дух. Елисей се движеше във Ветил с авторитет, проповядвайки осъждение срещу техния грях.

Днес много млади служители разчитат на същите плътски методи, на които разчиташе и падналата църква във Ветил. Те внасят в Божия дом онази музика, която първа подтикна нацията към бунт и прелюбодеяние. Изучават пропитото с грях общество, за да разберат по какъв начин да примамят невярващите в църковните сгради. И вместо да принасят хваление, те организират представления, партита, рокконцерти. Опитват се да забавляват младите хора, вместо да провокират греховете им с едно пророческо, чисто евангелие. И днес, по подобен начин, църквата се изправя срещу същия дух на присмивателство, с който се срещна и Елисей. Войнствени хомосексуалисти се присмиват на Божието слово. Престижни галерии в Ню Йорк излагат богохулно изкуство. Христовият кръст, потопен в пьлен с урина варел, портрета на дева Мария, нацапан със слонски изпражнения. Толкова явно и арогантно нечестие преди беше немислимо. От както се умножи грехът в

последните времена, аз съм контактувал с много благочестиви Божии хора. Наричам ги „компанията на Елисей”. Те ходят с Господа - ходатайстващи, скърбящи за нечестието в обществото и църквата, преследващи по-голямото помазание на Духа. И всички те чуват еднакво послание от Господа: осъждението е на прага. Когато те виждат ужасните катастрофи - наводнения, урагани, смъртоносни болести, причинени от комари, те знаят, че Бог говори.

Аз лично не се задоволявам със стоене на едно място и изучаване на миналите съживления. Искам да видя Святия Дух да върши по-велики чудеса, както обеща Исус. Ще продължа да проповядвам милост и благодат на всички, които имат ухо да чуят и няма да бъде пъзльо, който трепери пред присмивачите. Време е да предупредя всички, които мразят Христос, че тяхното време изтече. Бог ще ги съкруши със страшно осъждение. И когато това стане, дори най-закоравелите от тях ще кажат: „Това е Божие дело!”

Компанията на Елисей няма да се примири със сегашното положение или с опит за пресъздаване на някое минало съживление. Точно сега те са в малката стаичка, насаме с Господа, и непрестанно се молят за още от силата на Святия Дух. И те приготвят сърцата си да видят Господа, вършещ нещо ново в тези последни дни.

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

Този материал е предназначен единствено за лична употреба и не се позволява публикуването му в други web страници. Lorain County Free-Net Chapel притежава изключителните права от World Challenge, Inc. да публикува тези послания в своята web страница. Можете свободно да зареждате, копирате, печатате и размножавате тези послания, но без да ги публикувате на друго място в Интернет. Можете обаче да включвате връзки към това място, които да водят до тези послания.